

Solidarnost

www.marks21.info

10 din. | specijalno izdanje | 21. mart 2009.

NE U NATO!

šta kažu

internacionalni socijalisti?

Ekskluzivno za Solidarnost **Lindzi Džerman, Sekretarka Stop the War Coalition**

PRVIH MESECI 1999. bilo je gotovo nemoguće poverovati u to da će zapadne sile otpočeti rat u Evropi. Neumitan raspad Jugoslavije, koji je imao svoj stabilan progres tokom 90-tih, svakako nije mogao da dovede do toga. I pored svega, 1995. je došlo i do Dejtonskog sporazuma, kojim je okončan rat u Bosni i u kom je Slobodan Milošević bio ključni učesnik.

Ipak, krajem decenije zvuci rata nikad nisu bili bliži: sa pogoršanjem situacije između jugoslovenske Vlade i kosovskih Albanaca, došlo je do mirovnih pregovora u Rambujeu, gde su Amerikanci ciljali na obezbeđivanje prava Kosovarima. Da bi to postigli, zahtevali su pravo da okupiraju ne samo čitavo Kosovo, već i Srbiju.

nastavak na strani 3

TEMA BROJA

SRBIJA I KOSOVO

**deset godina
nakon
bombardovanja**

str.4

Balkan 10 godina kasnije

str.3

Generalni Štrajk drma Francusku

str.6

Pismo iz Mađarske

str.7

Policija razbila studentski protest u Italiji

str.6

UVODNIK

Protiv imperijalizma i kapitalizma

piše VLADIMIR UNKOVSKI-KORICA

OVO SPECIJALNO izdanje *Solidarnosti* izlazi za desetu godišnjicu NATO bombardovanja Jugoslavije. List koji je pred vama je naš odgovor, kako vladajućim evroatlantskim krugovima, tako i okorelim nacionalistima u opoziciji, na pitanje kako treba tumačiti našu istoriju, sadašnjost i budućnost.

Evro-atlantisti imaju ogroman problem sa tumačenjem ove godišnjice, jer smatraju da nam jedino evro-atlantske integracije pružaju bolju sadašnjost i budućnost. Za njih je bombardovanje ogroman problem u tumačenju istorije u kojoj Zapad igra ulogu agenta istorijskog progressa. Da bi ga zaobišli, evro-atlantisti najčešće prebacuju Miloševićevom režimu glavnu krivicu za razaranje zemlje tokom rata vođenog pre deset godina i predstavljaju tu epizodu kao izuzetak u miroljubivoj istoriji Zapadne civilizacije.

Nacionalisti takođe imaju problem, zbog toga što kritikuju vlasti kako ne brane dosledno nacionalni interes, dok oni sami nisu uspjeli da ga odbrane tokom devedesetih godina. Oni su bili ti koji su ukorenili strane sile u ovom regionu i nikada nisu ponudili objašnjenje problema – na koji način bi malena Srbija trebalo da se uspešno bori protiv velikih sila poput SAD.

U praksi, oni se oslanjaju na Rusiju, koja nam je tokom zime isključila grejanje. Toliko o nacionalnom interesu.

Mi pružamo drugačiji put. Evroatlantistima ukazujemo u ovom broju na to da su oni ti koji se oslanjaju na sistem koji ima permanentnu potrebu da vodi rat, jer se velike sile uvek međusobno takmiče da bi osigurale svoj interes. Te sile vode ratove protiv malih država i protiv sopstvenog stanovništva.

U kontekstu ekonomske krize, koju je prouzrokovao globalizovani kapitalizam, one sve više ulazu u vojnu industriju, a teret krize prebacuju na siromašne.

Za *Solidarnost* ove nedelje piše Sekretarka najveće anti-ratne koalicije u Britaniji, o bombardovanju Jugoslavije i tome kako je ono bilo uvod u „rat protiv terorizma“. SAD pod tim plaštom šire svoj uticaj širom sveta. Zbog svega toga ne želimo da budemo uz evro-atlantiste.

Takođe, tu je i članak o intervenciji Nove antikapitalističke partije u generalnom štrajku u Francuskoj. Francuska se nedavno vratila u NATO i anti-ratni pokret u toj zemlji organizuje proteste za šezdesetu godišnjicu osnivanja NATO pakta. U toj zemlji su borbe za socijalna prava i ona protiv imperijalizma jedna ista borba.

To pokazuje da mi u najvećim zemljama

sveta imamo pouzdanijeg saveznika od njihove vladajuće klase – njihovo stanovništvo.

Nacionalistima ukazujemo na bankrot pokušaja da se vodi izolovana borba protiv jačeg neprijatelja u članku o istoriji kosovskog problema. Za razliku od nacionalista, mi smatramo da imperijalizam možemo da pobedimo samo ukoliko se udružimo sa regionalnim anti-imperijalističkim pokretima svih nacija, na osnovama solidarnosti i poštovanja, tj. ukoliko se vratimo tradiciji internacionalizma.

U *Solidarnosti* možete pročitati i članak o desničarskom odgovoru na krizu u Mađarskoj. Fašistički marševi po radničkim kvartovima Budimpešte nam se čine kao slabiji plan za prevazilaženje kapitalističke krize od francuskog generalnog štrajka. Kao levičar, mi se borimo protiv vladajuće klase u svim okolnostima – desnica je brani.

Zbog toga i učestvujemo u organizaciji anti-ratnih manifestacija u Beogradu: zato što smo svesni da stvaranje mreža aktivista koji su spremni da se angažuju protiv imperijalizma i kapitalizma sa internacionalističkog stanovišta predstavlja jedini racionalan pristup svetu u dvadeset i prvom veku. Danas je, kao i pre deset godina, izbor ne između imperijalizma i nacionalizma, već socijalizma i varvarizma.

Partija i klasa

OD SEPTEMBRA 2008. u prodaji je naš prvi pamflet – *Partija i klasa*, autora Krisa Harmana.

Ovaj tekst, inače prvi put štampan u tridesetpetom broju časopisa *International Socialism*, 1968. godine, doprinosi razumevanju odnosa koji bi revolucionari trebalo da imaju prema pitanjima klase i revolucionarnog organizovanja.

Autor se osvrće na nekoliko modela putem kojih (socijalističke) partije deluju prema (radničkoj) klasi i traži autentično marksistički odgovor na jedan od ključnih problema koji se iznova javljaju tokom celog proteklog veka – na koji način izgraditi suštinski demokratsku organizaciju koja je

istovremeno sposobna da reaguje na brze promene u društvu, a koja ne pati od težnje ka birokratizaciji.

Kako je ovaj problem sagledavao Lenin, a kako socijaldemokrate, pa i Roza Luxemburg i mladi Trocki? Zbog čega staljinizam nema dodirnih tačaka sa boljševizmom i idejama Oktobarske revolucije?

Na kojim principima insistirati kako bi se otklonila mogućnost da „partija zameni celu klasu, centralni komitet zameni partiju i na kraju da ‘diktator’ zameni centralni komitet“?

Odgovore na ova i neka druga pitanja nudimo na 29 strana A5 formata, na kojima se nalazi i predgovor koji potpisuje Vladimir Unkovski Korica, član uredništva *Solidarnosti*.

Cena pamfleta je 70 dinara.

Solidarnost je jedini mesečni revolucionarni list u Srbiji!

Nabavi svoj primerak svakog meseca, po ceni od samo 30 dinara. Pošalji nam imejl na adresu: redakcija@marks21.info.

Svoj primerak takođe možeš kupiti i u knjižari Beopolis, u Domu omladine Beograda (Makedonska 22).

Balkan deset godina kasnije

Ekskluzivno za *Solidarnost* piše Sekretarka *Stop the War Coalition* iz Britanije, **Lindzi Džerman**

Lindzi Džerman

OVO JE bila ponuda koju je Milošević morao da odbije, ili bi u suprotnom morao da prihvati da SAD imaju pravo da se smeste gde god žele u zemlji. Odbijanje je poslužilo kao izgovor koji je doveo do rata.

To je bio prvi veći rat zapadnih sila vođen na teritoriji Evrope, nakon Drugog svetskog rata. Još od početka raspada Jugoslavije, velike sile su u više navrata intervenisale, da bi podržale različite etničke grupe. To je, međutim, dovelo do užasne eskalacije sukoba.

Ovog puta, u pitanju nije bilo prećutno podržavanje jedne vojske protiv druge, već direktna intervencija primarno Sjedinjenih Država, ali pod plaštom NATO-a.

Severno-atlanski savez je osnovan nakon Drugog svetskog rata, navodno kao defanzivna organizacija usmerena na "zaštitu" Zapadne Evrope od Istočnog bloka, čija je ekvivalentna organizacija bio Varšavski pakt.

Kolaps istočnoevropskih režima i Rusije 1989-90, trebalo je da ga ostavi bez funkcije; umesto toga, NATO se preinačio u sredstvo za intervenisanje van ranije ugovorenog područja, sve češće delujući kao ofanzivna sila.

Ovaj agresivni rat – koji je trajao skoro tri meseca, uz masovna bombardovanja civila i obezbeđivanje vazdušne podrške OVK, a sve pod veoma detaljnom kontrolom SAD – bio je maskiran kao "humanitarna intervencija". Britanski premijer Toni Bler

je entuzijastično pohitao u svoj prvi rat, dok su njegove leve pristalice, još na samom početku, Miloševića proglasile za "novog Hitlera", zahtevajući podršku za Kosovare.

Iako je organizovano protivljenje ratu na Kosovu bilo dosta manje od protivljenja ratovima u Iraku i Avganistanu, bilo je značajno. Izneli su ga ljudi koji su shvatili da u pitanju nije bila humanitarna intervencija, već rat koji označava novu fazu u imperijalističkoj priči.

Ruku pod ruku sa širenjem globalizacije, 90-tih godina je došao i novi imperijalizam, odlučan da iskoristi američki vojni potencijal kako bi osigurao svoje ekonomske interese u svetu gde se suočavao sa rastućom konkurencijom.

Balkan se nalazi na strateški značajnoj poziciji, na rubu Evrope, kojom prolaze cevovodi koji prenose naftu i gas od Kaspijskog jezera do Mediterana. Rat je takođe predstavljao i pomeranje granica američkih interesa ka Istoku.

U to vreme nije prošlo zapaženo da je istog meseca kada je bombardovanje Beograda i ostatka zemlje počelo, NATO u svoje članstvo primio tri bivše članice Varšavskog pakta – Poljsku, Mađarsku i Češku. Proširenje NATO-a na Istok je bio i ostao osnovni cilj zapadnog imperijalizma, a bio je i jedan od glavnih uzroka rata između Rusije i Gruzije prošlog leta.

Bila sam toliko uznemirena ratom u martu 1999. da sam sazvala sastanak protiv rata koji je bio dobro posećen i koji je pomogao formiranje anti-ratnog pokreta. Kampanju su pomogle i poznate ličnosti poput Tarika Alija.

Bili smo suočeni sa podeljenom levicom, čija je većina podržavala ovu imperijalističku avanturu, ali smo nastavili da sprovodimo kampanju i naš zadnji protest održan u junu 1999. je bio najveći – sa oko 25,000 ljudi, što danas izgleda dosta malo ali je tada bio veliki uspeh.

Uvek smo zauzimali stav da su naši glavni neprijatelji britanski i američki imperijalizam, i nikada nismo pali na priču o tome kako bi trebalo da podržimo našu Vladu.

To je postavilo osnove za formiranje "Stop the War Coalition", dve godine kasnije, kada je Džordž Buš otpočeo rat protiv terorizma.

Broj aktivista je u tom trenutku značajno porastao, ali ne bismo mogli da učinimo mnogo bez jezgra koje su činili aktivisti protiv rata na Balkanu, koji su bili svesni da je ovaj novi rat još jedan korak unapred u

imperijalističkom projektu.

Od tada je otpočeto tako mnogo ratova – Irak je i dalje u ruševinama, stanje u Avganistanu se pogoršava, Palestinci trpe strašne napade, Somalija i Liban su uključene u proksi ratove.

Oni su nasleđe 1999. i svi ovi ratovi su propali, poput rata na Balkanu. Za sobom su ostavili okupirane, kolonijalizovane države, čiji narodi i dalje pate i koji su uveliko zaboravljeni od strane njihovih tobožnih oslobodilaca.

Ti ratovi su, međutim, stvorili i masovnu opoziciju širom sveta, što se lako može videti na nedavnom slučaju vezanom za dešavanje u pojasu Gaze.

Sada postoji jasan izbor, i ekonomski i vojni, između bede nezaposlenosti, širenja rasizma i ratova i sveta u kom bi ljudi koji proizvode dobra mogli da iskoriste sve njegove prednosti da stvaraju i okončaju kolonijalizam i eksploataciju, siromaštvo i bedu.

Anti-ratni pokret je najveće oružje u toj borbi. Veoma sam zadovoljna saznanjem da postoje socijalisti i anti-ratni aktivisti u Beogradu, jer smo ujedinjeni zajedničkom borbom. Iz strahovitih događaja koji su se desili pre deset godina sada možemo da izgradimo novi i inspirativni pokret.

SRBIJA I KOSOVO

DESET GODINA NAKON BOMBARDOVANJA

„Za samoopredeljenje Kosova čim se povuku sve imperijalističke trupe!“

piše REDAKCIJA

PROŠLO JE deset godina od kada je NATO izvršio agresiju na Saveznu Republiku Jugoslaviju pod izgovorom da se bori za prava albanskog stanovništva na Kosovu, koje je tada neosporno trpelo brutalnu represiju od strane Miloševićevog režima.

Po završetku bombardovanja, nad Kosovom je uveden međunarodni protektorat pod plaštom Ujedinjenih nacija, a prošlog februara je došlo i do jednostranog proglašenja nezavisnosti Kosova. Zvanična Srbija ne priznaje taj čin.

Uprkos tvrdnjama da će na Kosovu izgraditi prosperitetnu ekonomiju i funkcionalnu demokratiju, strani okupatori još uvek predsedavaju najsiromašnijom teritorijom u Evropi, a ne-albanska žitelj na Kosovu trpi represiju nalik onoj koju su sami Albanci decenijama trpeli pod srpskim vlastima.

Svima je očigledno da rešenje za „Kosovsko pitanje“ nije na vidiku. Strana intervencija je dokazala da nema istinski odgovor za nacionalno pitanje na Balkanu.

Međutim, do sada nam je kao jedino alternativno rešenje serviran nacionalizam koji, zapravo, može samo da ukoreni prisustvo „velikih sila“ u regionu.

To nikako ne znači da rešenje ne postoji. Deseta godišnjica bombardovanja je dobra prilika da se ponudi internacionalistički odgovor ovom problemu.

Solidarnost je još u prvom broju, koji je izašao u maju prošle godine, u članku naslovljenom „Šah, ali ne i mat“, ponudila analizu istorije „Kosovskog pitanja“ od raspada Jugoslavija. Ona je takođe pokušala da objasni izbor trenutka da se baš u februaru prošle godine proglasi nezavisnost Kosova. Tada smo napisali:

„Nakon sloma Varšavskog pakta 1991. godine, SAD su započele strategiju opkoljavanja Rusije kako bi sprečile njen budući povratak na svetsku scenu. Njihov drugi cilj bio je da osiguraju tranzitne maršute za gas i naftu iz centralne Azije. Da bi to učinile, SAD su morale da pokažu kako samo one mogu da garantuju

stabilnost na Balkanu, na kom je besneo građanski rat.

SAD su vojno intervenisale u Bosni 1995, a potom bombardovale Srbiju povodom „kosovskog pitanja“ 1999. Na

Britanije, Francuske i Nemačke – kako bi kontrirali ruskim potezima u regionu.

Ali proglašenje nezavisnosti proračunato je i kao potpora vladi Kosova. 1999. SAD su poverile vladavinu

Dva lica Kosova...

kosovskom tlu, one su izgardile najveću američku vojnu bazu van SAD između vijetnamskog i iračkog rata...

Međutim, u poslednje vreme Rusija se prilično reafirmisala na Balkanu, očigledno osetivši mogućnost da uspešno utiče na ovdašnja zbivanja – što zbog religijskih, kulturnih i istorijskih veza, što zbog same mržnje prema Americi koju je kod Srba prouzrokovala njena vojna intervencija u regionu, od devedesetih pa do danas.

Rusija koristi svoje ogromne energetske resurse da osigura svoj uticaj. Uspešno je ugovorila izgradnju naftovoda kroz Bugarsku i Grčku, i iznudila obećanja o prodaji Naftne industrije Srbije Gasporomu.

Proglašenje nezavisnosti Kosova mora se čitati u tom kontekstu. Ono je orkestrirano od strane SAD i vodećih zemalja EU –

pokrajine Ujedinjenim nacijama, čija je administracija izazvala mržnju i nezadovoljstvo kosovskih Albanaca. I pored skoro devet godina vladavine UN-a, Kosovo i dalje ima najmanji dohodak po glavi stanovnika u čitavoj Evropi.“

Takvo je bilo stanje nedugo nakon jednostranog proglašenja nezavisnosti Kosova. Mi smo do tada zauzeli stav da „poštujemo pravo naroda Kosova na samoopredeljenje do otepljenja.“ To smo uradili iz dva glavna razloga.

Prvo, zato što smo bili svesni da je srpska „odbrana Kosova“ protivna interesu srpskog radničkog stanovništva. Ona je učvrstila osu Beograd-Moskva pod parolom „NIS damo, Kosovo ne damo“.

Prodaja najunosnijeg dela naše privrede stranoj državnoj kompaniji svakako nije bila u našem interesu, kao što se zimus i

dokazalo tokom rusko-ukrajinskog gasnog spora.

Drugo, želeli smo da pokažemo kosovskim Albancima da srpska radnička klasa nije istovetna sa srpskom vladajućom klasom, te da smo im pouzdaniji saveznici u borbi za slobodu od zapadnih imperijalista.

Mi smo svesni da samo jedinstvo radničke klase svih naroda na Balkanu može da iznese pobedu nad imperijalizmom. Poštovanjem prava na samoopredeljenje do otcepljenja, mi smo računali na stvaranje temelja za zajedničku borbu.

Doduše, politička situacija od tada se promenila. Štaviše, pravo na samoopredeljenje nije apsolutno pravo – ono ne važi u svim okolnostima i u svim istorijskim kontekstima.

Pravo na samoopredeljenje mora da se sagleda konkretno i u odnosu na to da li doprinosi ujedinjenju regionalne radničke klase i unapređenju klasne borbe.

Na primer, mi bismo tokom bombardovanja tvrdili da je pravo na samoopredeljenje pravo koje u takvim okolnostima ne sme da se iskoristi, jer služi isključivo interesima zapadnog imperijalizma.

Isto tako, kada se situacija promenila, mi smo prilagodili svoj stav. Do promene u situaciji je došlo zbog američkog kraha u Iraku nakon invazije 2003. godine i zbog povratka Rusije na svetsku scenu, usled visoke cene energenata na svetskom tržištu. Rusija je odlučila da najavi svoj povratak na svetsku scenu tako što je pokušala da učvrsti kontrolu nad Balkanom kao energetsom maršutom.

Drugim rečima, kada su na Balkanu, relativno podjednako, bili upleteni zapadni i istočni imperijalizam, a na samom Kosovu se rodio Pokret „Samoopredeljenje“ (*Lëvizja VETËVENDOSJE!*), koji je tražio kraj stranoj neo-kolonijalnoj vladavini na Kosovu, poštovanje prava na samoopredeljenje je otvorilo vrata dijalogu između srpskih i albanskih anti-imperijalista.

Od tada, doduše, situacija je bez sumnje prošla kroz još jednu metamorfozu nakon jednostranog proglašenja nezavisnosti Kosova. Računali smo na to da će naš anti-nacionalistički stav pomoći da se stvori kontrateža srpskom nacionalizmu, što bi se odrazilo na jačanje negativnog stava prema američkom imperijalizmu u pokretu „Samoopredeljenje“.

Nažalost, zahuktavanje svetske ekonomske krize je do te mere podiglo tenzije da je tokom leta 2008. došlo do rata na Kavkazu između Rusije i američke mari- onete Gruzije.

Na jesen 2008. svetska ekonomska kriza je ušla u novu i dublju fazu posle kolapsa američke banke „Leman braders“. To je prouzrokovalo rast tenzija na Balkanu.

Sa jedne strane, kriza je ojačala Vašington na Balkanu. Budući da Evropska unija još uvek mnogo sporije reaguje na

svetsku krizu nego SAD, ekonomski i vojni aparat Sjedinjenih Država postaje važniji u kriznim područjima, poput Balkana.

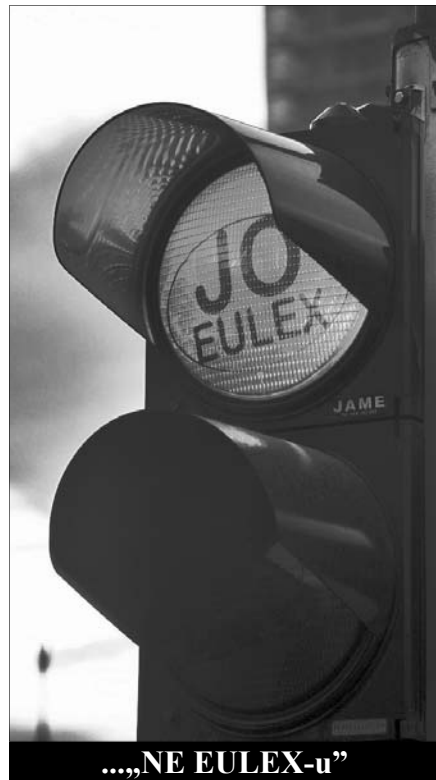
Sa druge strane, kriza je na Balkanu ojačala i Moskvu. Evropska unija je bila primorana da toleriše ruske geopolitičke interese u zamenu za ruski gas.

Ona je sada spremnija da trpi poteze poput sprskog pokušaja da iznudi podelu Kosova po kiparskom modelu, s tim da se srpski regioni severno od Ibra vrata pod kontrolu Republike Srbije.

Naravno, to je sve albanske nacionaliste približilo Americi. Čak i Pokret „Samoopredeljenje“ veoma vodi računa o tome da nikada ne kritikuje SAD, već samo Ujedinjene nacije i Evropsku uniju.

Štaviše, posebno je upečatljivo to da je veliko-albanski nacionalizam zauzeo istaknutije mesto u aktivnostima kosovskog pokreta „Samoopredeljenje“ nego ikada do sada.

Oni su krajem prošle godine počeli da organizuju skupove albanskih nevladinih

organizacija iz Albanije, Crne Gore, Čamerije u Grčkoj, Kosova, Makedonije i Preševske doline u Srbiji. Cilj skupova je navodno bio da se Albanci organizuju da brane svoja nacionalna prava, gde god živeli.

To je svakako korak unazad za ceo region. Nacionalizam je isključiv i tera sve nacionalne grupe da traže sponzora među velikim silama.

Posle rusko-gruzijskog rata, jasno je da bi svaki okršaj na nacionalnoj liniji mogao da proizvede vojni sukob.

Činjenica je, doduše, da na Balkanu samo jedna strana ima značajno vojno prisustvo – a to je Zapad. Zato je nemoguće postići ikakvo konkretno rešenje ukoliko se akcenat ne stavi na povlačenje svih

imperijalističkih trupa sa Balkana.

Budući da Pokret „Samoopredeljenje“ nije zauzeo takav stav, iako smo od njihove strane bili primećeni, naš stav u ovom trenutku mora da jasnije izrazi činjenicu da je uperen protiv imperijalizma, iako ostaje strogo anti-nacionalistički.

Nacionalizam nije odgovor imperijalizmu, već njegov saveznik, koji ga je i ukorenio na našim prostorima i koji je nesposoban da nas sve ujedini protiv zajedničkog neprijatelja.

” Pravo na samoopredeljenje mora da se sagleda konkretno i u odnosu na to da li doprinosi ujedinjenju regionalne radničke klase i unapređenju klasne borbe.

Među kosovskim Albancima svakako i dalje postoji većina koja je nezadovoljna ekonomskim stanjem na Kosovu. Kosovo je, uprkos vladavini „međunarodne zajednice“, još uvek najsiromašnija teritorija u Evropi.

Budući da BDP za 30 odsto kosovske ekonomije zavisi od novčanih pošiljki inostrane emigracije, može se očekivati da će standard života pasti, usled rastuće nezaposlenosti na Zapadu u uslovima ekonomske krize.

Treba svakako očekivati da će biti snaga među Albancima koje mogu da se okrenu protiv prisustva imperijalizma. Najveća prepreka takvom raspletu ostaje pretnja u očima većine Albanaca na Kosovu da bi srpska buržoazija iskoristila svaku priliku da podeli ili povrati Kosovo.

Kao pripadnici nacije tlačitelja, moramo i dalje da pravimo ustupke potlačenom narodu kako bismo uspostavili zajedničku borbu.

Istovremeno, potrebno je i naći parolu koja povezuje anti-imperijalizam i anti-nacionalizam na takav način da borba za samoopredeljenje prerasta u istom mahu u borbu protiv imperijalizma.

To je možda najlakše postići parolom – „Za samoopredeljenje Kosova čim se povuku sve imperijalističke trupe!“

Ovakav pristup je konkretan putokaz na putu rešavanja nacionalnog pitanja na Balkanu, jer podrazumeva saradnju odozdo radničke klase svih naroda regiona, na osnovama ravnopravnosti i solidarnosti, a protiv zajedničkog neprijatelja: imperijalizma.

Ipak, taj korak, koliko god bio skroman, biće i najteži. Na nama je da danas otpočnemo proces izgradnje mreža koje će sutra moći da na dnevni red postave san svih naših internacionalističkih prethodnika na ovim prostorima: socijalističku federaciju Balkana.

Generalni štrajk drma Francusku

piše KOLIN SMIT

DRUGI GENERALNI štrajk u posljednja dva meseca je u četvrtak doveo u potpunosti paralisao Francusku. Milioni ljudi su demonstrirali u 200 gradova širom zemlje.

I dok su mnogi sindikati na ulice izneli specifične slogane i zahteve, zajednička poruka dana bila je direktno usmerena protiv politike Sarkozyjeve vlade i njenih metoda za nošenje sa ekonomskom krizom.

Sarkozi želi da progura dalekosežni napad na penzije i masovno smanjenje poslova u javnom sektoru. Veče pred početak štrajka, francuski predsednik je ponudio niz ustupaka vezanih za isplatu regresa i neke poreske olakšice za radnike sa niskim prihodima.

Sindikati zahtevaju povećanje minimalne plate.

Sarkozijeva vlada je upravljala „paketima za pomoć“ pomoću kojih su ogromne količine novca bacili na banke, kao i stimulativnim paketima za ekonomiju. Ipak, ove mere nisu donele ono čemu su se obični ljudi nadali. Preko dva miliona ljudi je trenutno nezaposleno, a izgledi za nova zatvaranja fabrika i dodatna otpuštanja su bes isterali na ulice.

Ogromne, militantne demonstracije protegle su se od Trga republike kroz čitav Pariz. Kolone protestanata su se konstantno izlivala sa metro stanica i iz sporednih ulica da bi se pridružile masi, dugo nakon zvaničnog početka demonstracija.

Organizovane delegacije na demonstracijama varirale su od masovnih i visoko organizovanih kontigenata velikih sindikata, do radnika Holidej Ina sa Trga

republike, koji su ušli u štrajk solidarnosti i za bolje plate. Mnogi plakati, poster i nalepnice su naglašavali potrebu da se ponovi uspeh sa Gvadalupea i Martinika u Zanim Francuskim Antilima, gde je četrdesetčetvrorodnevni štrajkom izborna 170 zahteva, uključujući i povećanje plate za najslabije plaćene u iznosu od 200 evra mesečno.

Aktivisti Nove antikapitalističke partije (NPA) su bili u punoj snazi. Na kraju krajeva, ovo je bila sedmica u kojoj je veliko ispitivanje javnog mnjenja pokazalo da je vodeća figura NPA, Olivije Bezanseno, sada

popularan koliko i francuski predsednik.

Bezanseno je za *Socialist Worker* izjavio: „Ponekad se u periodu ekonomske krize svako bori za sebe...ali ovde to nije slučaj. Rada se kolektivna sila i to mora da dovede do pravog generalnog štrajka.“

Aktivisti NPA su, između ostalog, širili informacije i o demonstracijama u Strazburu protiv samita koji se sledećeg meseca organizuje povodom šezdesete godišnjice NATO-a, što je problem koji je još aktuelniji nakon što je francuski parlament usvojio Sarkozyjev plan da Francuska u sredu ponovo pristupi visokoj komandi NATO-a.

Policija razbila studentski protest u Italiji

POLICIJA JE u sredu blokirala i napala studente na rimskom univerzitetu La Sapienca, sprečavajući ih da napuste kampus kako bi se priključili uličnom okupljanju sindikata.

Stotine studenata, koji su protestovali zbog smanjenja državnih izdataka za obrazovanje, policijski odredi za razbijanje demonstracija su batinali i gurali. Jednog od studenata tukla su čak četiri policajca.

„Hteli smo da izađemo jedan po jedan i da bacamo cipele na ministra ekonomije, kao što su to učinili francuski studenti prethodne sedmice,“ rekao je jedan student, dodajući da se „formira veza među različitim studentskim pokretima u celoj Evropi“.

Studenti su u utorak i sredu protestovali u Francuskoj i Španiji protiv „reformi“ univerziteta.

Pismo iz Mađarske

Ekonomska kriza je dovela do toga da političari okrivljuju najsiromašnije za društvene probleme, dok popularnost ekstremne desnice raste. Piše, G. M. Tamas

IZGLEDA DA Mađarsku progone kako demoni iz sopstvene prošlosti, tako i duhovi ultrakapitalističke sadašnjice – i deluje da su veoma slični.

Ne samo da izrazito nepopularna “socijalistička” manjinska vlada, nasuprot slabim kejnizijanskim pokušajima u drugim zemljama, pokušava da sprovede svoju propalu neokonzervativnu politiku uz pomoć i podršku MMF-a, ova državanije sposobna ni da uz ikakvu budnu pažnju prati sopstvenu sudbinu. Nacija je stegnuta nezapamćenom rasističkom paranojom.

Svedoci smo specifične pobune osiromašene srednje klase – ali ne protiv krupnog kapitala ili “neoliberalnog” svetskog poretka. Reč je o pobuni relativno jakih protiv apsolutno slabih. Kada društvo deluje da puca po šavovima, ne budi se solidarnost, čak ni sažaljenje, već progon najsiromašnijih.

Javno mnjenje se okrenulo protiv države ne zato što čuva grabljivice i ne zato što izrabljuje interese krucijalne po javno dobro, već zato što je predstavljena (avaj, pogrešno!) kao zaštitnik nemoćnih i kao distributer bogatstva onima kojima je ono zaista potrebno.

I dok se broj ljudi koji su u smrtnoj opasnosti od gladi i zime povećava, glasna većina drčno zahteva kraj socijalnih servisa. Uniformisani fašistički paravojni bataljoni tumaraju kroz najsiromašnije delove grada da bi utišali stanovništvo i da bi svoje lajanje stavili u prvi plan.

Kako je ovo moguće? Jednostavno: reč je o najstarijem od svih političkih recepata. Poistoveti tlačene s nepopularnom rasom, u našem slučaju s Romima ili Ciganima. Tako će uzroci tlačenja i isključivanja iz javnog života biti rehabilitovani i opravdani kao galantna odbrana radne

većine protiv – citiraću štampu mađarske desnice – “genetskog smeća”, “ne-ljudi” zavisnih od socijalnih servisa, ne toliko sklonih radu, ali sklonih kriminalu.

postavio žicu protiv lopova na svoju ogradu, i kroz nju je pustio struju jačine koja se koristi u industrijskim postrojenjima. Jedan lopov je umro, a drugi je ostao doživotno paralizovan.

Vlada je popustila i šef policije je iste večeri bio vraćen na položaj. Desničarske novine i magazini su kao glavne vesti objavili: “Istina je pobedila”, “Romi su kriminalci: Zvanično”.

Pripadnici Mađarske garde

Prošlog leta je izvestan broj predsednika opština odlučio da ne ispuni svoje pravne obaveze i ne uruči socijalnu pomoć zvanično predodređenim primaocima, osim ukoliko ne budu spremni da se uključe u (uglavnom nepostojeće) javne radove. Talas entuzijazma preplavio je zemlju. Umesto da prekinu ovo kršenje zakona, članovi parlamenta su ga pozdravili. S početkom tekuće godine, ta ideja je pretočena u zakon. Njime se od onih koji žele socijalnu pomoć zahtevaju brojni apsurdni uslovi. Na taj način su lokalna veća ta koja donose odluku kome pomoć treba, a kome ne. “Socijalistička” vlada je podržala zakon i za njega su glasali gotovo svi (s izuzetkom nekolicine liberala).

Nakon toga je izvesni farmer

Nakon kratkog boravka u zatvoru, farmer je oslobođen, slavljen, veće mu je ponudilo besplatno udomljenje, a uticajno konzervativno glasilo ga je proglasilo uzornim Mađarom.

Dalje, u nekadašnjem industrijskom gadu Miskolcu, lokalni šef policije sazvao je konferenciju za štampu. Objavio je da su svi pljačkaši u tom gradu Romi, te da se “suživot s pripadnicima te manjine dokazao kao neizvodljiv”. Ministar unutrašnjih poslova ga je potom otpustio, nakon čega su kasnije održane demonstracije na glavnom trgu, uz učešće lokalnog gradonačelnika, koji je takođe i poslanik “socijalista”, svih parlametarnih “demokratskih” partija, vanparlamentarnih fašista i neonacističke Mađarske garde.

U ispitivanju javnog mnjenja, 82 procenta pozdravlja neki vid restrikcije prava Romima, kao što su teritorijalna segregacija (kakav je već slučaj sa školama), nasilno usvajanje romske dece itd. Glavna opoziciona partija, navodno partija “desnog centra”, predlaže dalje kaznene mere i oštre zatvorske kazne. Fašisti vode kampanje uz propagandu vezanu za smrtnu kaznu i organizuju različite osvetničke grupe.

U ovoj atmosferi se veoma mali broj ljudi može odvažiti i protestovati zbog restriktivnih mera. Šta mislite – ko su oni koji, prema desnici, dopuštaju sebi da pritajeno dignu glas protiv ovog rata protiv siromašnih? Ispravno ste pogodili. To su ponovo “prokleti Jevreji”, eto ko.

Šta je marks21?

Marks21, kao inicijativa za borbenu radničku organizaciju, predstavnik je internacionalne revolucionarne struje pod nazivom International Socialist Tendency (IST) u Srbiji. IST okuplja revolucionarne organizacije širom sveta oko principa koje izlažemo dalje u tekstu. Naša internacionala ima predstavnike na svakom kontinentu, u više od trideset zemalja. Sastavni smo deo međunarodnog anti-kapitalističkog i anti-ratnog pokreta.

Radnička vlast

Zalažemo se za principe „socijalizma odozdo“ – za neposrednu i demokratsku kontrolu radničke klase nad društvom.

Iako radnice i radnici stvaraju društveno bogatstvo, one/i nemaju kontrolu nad proizvodnjom i raspodelom tog bogatstva. Socijalističko društvo jedino će biti moguće onda kada radnice i radnici kolektivno preuzmu kontrolu nad društvenim dohotkom i krenu planski da sprovedu proizvodnju i raspodelu na osnovu ljudskih potreba, a ne profita.

Radnička klasa, fizička i intelektualna, čini veliku većinu društva i predstavlja ključ u borbi za socijalizam. Socijalizam se može postići samo putem samosvesnog revolucionarnog čina radničke klase, organizovane nezavisno od svih drugih klasa u borbi za stvarnu radničku vlast.

Mi shvatamo sindikalnu borbu kao suštinski deo borbe za ekonomska i politička prava radnica i radnika. Da bi primorali

sindikate da se vode interesima radništva, smatramo da radnice i radnici iz baze moraju da se organizuju nezavisno od sindikalnih zvaničnika i birokrata.

Revolucija, ne reforma

Reforme unutar kapitalističkog sistema ne mogu da zaustave ugnjetavanje i eksploataciju. Kapitalizam se mora srušiti.

Strukture kapitalističkog poretka – parlament, vojska, policija i sudstvo – ne mogu biti preuzete i korišćene od strane radničke klase. One su izrasle u kapitalizmu upravo da bi branile vladajuću klasu od radničke.

Radničkoj klasi je potrebna potpuno drugačija država – radnička država izgrađena na temeljima veća proizvođača i radničke milicije. Ta veća se zasnivaju na demokratskom izboru delegata iz radnih mesta i radničkih opština. Ove institucije postaju najviši organi upravljanja u društvu: kao i u pariskoj Komuni i ruskim revolucijama 1905. i 1917, radnička veća postaju organi neposredne demokratije, gde birači mogu rutinski da opozovu svoje delegate. Kombinujući ekonomske i političke funkcije, radnički saveti omogućavaju svim slojevima radništva da učestvuju u društvenom samoupravljanju.

U međuvremenu, parlamentarizam može u najboljem slučaju da posluži kao mehanizam za sprovođenje određenih ograničenih reformi ili za propagandu protiv sistema.

Internacionalizam

Borba za socijalizam je međunarodna borba. Mi se zalažemo za solidarnost svih radnica i radnika sveta. Protivimo se svemu što okreće radnice i radnike jedne zemlje protiv radnica i radnika u nekoj drugoj zemlji ili ih deli po nacionalnim osnovama.

Protivimo se imperijalizmu i aktivno podržavamo sve instinske narodnooslobodilačke borbe. Smatramo da je američki „rat protiv terorizma“ postao glavna pukotina u svetskoj politici, kao što je to nekada bio hladni rat. „Rat protiv terorizma“ predstavlja dugotrajnu ofanzivu evroatlantskog imperijalističkog bloka u cilju preuzimanja kontrole nad ključnim energetske resursima na Bliskom istoku i u centralnoj Aziji. Zbog toga mi podržavamo pokrete otpora protiv imperijalizma u Iraku, Avganistanu, Palestini i Libanu.

Balkan je važna geostrateška prekretnica u „ratu protiv terorizma“ jer čini bitnu tranzitnu energetske maršutu. Zbog toga se i evroatlantski blok i Rusija takmiče oko kontrole nad regionom, koristeći male balkanske države kao svoje marionete u širem geostrateškom takmičenju.

Mi smo protiv evroatlantskih integracija i stacioniranja NATO baza na balkanskom tlu, ali i pokušaja da se uspostavi ruska hegemonija nad regionom putem energetske geopolitike.

Uspostavljanje „nezavisnog“ NATO protektorata na Kosovu predstavlja korak dalje u rasparčavanju Balkana. No, mi se

protivimo i pokušajima srpskih vladajućih krugova da pod pokrićem ruskog imperijalizma ponovo uspostave institucije srpske države na Kosovu ili da iznude podelu Kosova po nacionalističkom principu.

Smatramo da su istinska sloboda i jednakost moguće samo u sklopu balkanske socijalističke federacije. Politika Slobodana Miloševića tokom 1990-ih godina pokazala je bankrotstvo nacionalističkog odgovora imperijalizmu. Mi se borimo za jedinstvo radničke klase širom regiona protiv lokalnih vladajućih klasa i njihovih imperijalističkih sponzora.

Iskustvo Rusije jasno nam pokazuje da socijalistička revolucija ne može da preživi u jednoj državi. Kina i Kuba, kao i bivši staljinistički sovjetski blok i SFRJ, nemaju dodirnih tačaka sa instinskim socijalizmom. To su državno-kapitalistički režimi koji tlače i eksploatišu radnice i radnike. Mi podržavamo radničku borbu u tim zemljama protiv birokratske vladajuće klase. Zalažemo se za radničku borbu u svim zemljama sveta do konačnog uspostavljanja radničke vlasti.

Puna ravnopravnost i oslobođenje

Kapitalizam deli radničku klasu – postavljaajući jedan njen deo protiv drugog, muškarce protiv žena, rasu protiv rase, naciju protiv nacije, heteroseksualce protiv homoseksualaca.

Mi se protivimo rasizmu u svim njegovim oblicima. Branimo pravo potlačenih grupa da se organizuju za svoja prava i za svoju odbranu. Oslobođenje potlačenih rasa, žensko oslobođenje i slobodno izražavanje seksualne orijentacije bez ikakve diskriminacije, osnovne su pretpostavke socijalističke revolucije i ujedno nemoguće bez nje.

Revolucionarna partija

Mi ne podržavamo kandidate kapitalističkih partija poput Demokratske stranke, Liberalno demokratske partije, Demokratske stranke Srbije, Socijalističke partije Srbije ili Srpske radikalne stranke.

Da bi se ostvarilo socijalističko uređenje, najborbeniji/e radnici/e moraju da se organizuju u revolucionarnu socijalističku partiju kako bi pružali potrebno političko vodstvo i organizaciju zarad uspešne revolucije.

Grupe članice IST preduzimaju prve korake u cilju međunarodne izgradnje takvih revolucionarnih partija – ukorenjenih na radnim mestima i sposobnih da ponude politički pravac unutar radničkog pokreta. Kao revolucionari, mi pomažemo svaku borbu koja jača samopouzdanje, samoorganizaciju i socijalističku svest radničke klase i svih potlačenih. Revolucionarna socijalistička partija može da se izgradi samo aktivnim učestvovanjem socijalista u svakodnevnim borbama radništva i potlačenih.

Pozivamo sve koji/e su saglasni/e sa našom politikom da nam se pridruže u borbi za izgradnju revolucionarne radničke partije!